

Posudek diplomové práce
Téma rodiny v díle Natalie Ginzburg,
kterou předložila bc. Michaela Macháčková
na oboru Italianistika URS FFUK,
Praha, srpen 2018

Michaela Macháčková se rozhodla věnovat pozornost dílu významné italské spisovatelky Natalie Ginzburg a nahlížet ho prismatem rodinných vztahů a obrazu rodiny. To je třeba hned úvodem pochválit, neboť se ukázalo, že to je dobrá volba. Obsáhlá práce Michaely Macháčkové přesvědčivě dokládá, že téma rodiny bylo pro Ginzburgovou nepochybně klíčové, a to v celém dlouhém oblouku její kariéry; navíc je to i hlavní téma jejích dvou vrcholných románů (*Lessico familiare*, 1963, a *La famiglia Manzoni*, 1983), kterým autorka práce oprávněně věnuje větší pozornost.

Struktuře práce není co vytknout: postupuje od rozsáhlého spisovatelčina medailonu, jehož detailnost má vzhledem ke koncepci práce opodstatnění, neboť autorka práce dále mj. zkoumá autobiografické podloží analyzovaných knih a zajímá ji, zda a jakým způsobem ovlivnila pohled Natalie Ginzburg (dále NG) na příbuzenské vztahy její vlastní rodina. Tato úvaha vychází z faktu, že výše zmíněný román *Lessico familiare* je přiznaně autobiografický. Na medailon navazuje kapitola, v níž autorka představuje v chronologickém sledu výbor z prozaického díla NG a snaží se na tomto textovém materiálu popsat dynamiku znázorňování rodinných vztahů. Vztahy v rámci rodiny si dělí na rodičovské a partnerské. Přednostní pohled věnuje figuře matky, otce a dále zkoumá vztahy mezi manžely. Už zde se jí daří nacházet konstanty (dominantní figura otce či matky, hierarchie mezi potomky, nefungující partnerské vztahy a zejména narušené vztahy mezi rodičem a dítětem: absence rodiče, absence citového pouta, pocit méněcennosti dítěte), se kterými pak bude pracovat i v rozbořech dvou již zmíněných klíčových děl.

Analýza autobiografického románu *Lessico familiare* i epistolárního románu *La famiglia Manzoni*, v němž NG pomocí dochovaného korpusu dopisů proniká do přediava vztahů rozvětvené rodiny Alessandra Manzoniho, jednoho z nejvýznamnějších představitelů italského romantismu, je provedena citlivě a pečlivě. Autorka hledá mezi díly spojnice, vidí podobnosti (a nikoli „podobenství“!, s. 70) rodinami obou tvůrců, zejména pak zdůrazňuje citovou deprivaci, kterou jak NG, tak Manzoni v dětství trpěli. Tento způsob četby dokládá ilustrativními ukázkami z textu a odkazy na faktografii, je proto zcela legitimní.

V závěru se pak autorka pokouší shrnout dílčí analýzy komparativním způsobem, což se jí v zásadě daří. Klade si relevantní otázky: proč se NG ve své tvorbě často uchýlovala k epistolární formě? Proč jsou přesvědčivější její ženské hrdinky než mužští hrdinové? Otázky však zůstávají spíše nezodpovězeny. Genderový pohled na tvorbu NG by navíc bylo nutné pojmut širěji nebo aspoň analyzovaný materiál a zvolené téma znovu nasvítit a zaměřit se víc na to styl a formální stránku textů NG. Nicméně i přes tyto nedotaženosti lze konstatovat, že práce podává kompaktní obraz způsobu, jímž NG ve svých dílech znázorňovala vztahy uvnitř rodiny.

Je škoda, že tak dobře rozvržená a obsahově zajímavá práce je napsána jazykem, který místy přechází do hovorovosti/expresivity, která není namístě: „s nadějí **koukala** na Pražské jaro, Dubčeka a socialismus s lidskou tváří“ (s. 15) a vyskytují se v něm chybné vazby:

„propagovala italskou komunistickou stranu a během voleb a vystupovala v **jejich** prospěch“ (s. 12). Naštěstí jsou neobratnosti nakumulovány hlavně v úvodní části práce a její stylistická kvalita se v průběhu čtení zvýší, takže jsem se nakonec rozhodla tento nedostatek nezohlednit v celkovém hodnocení.

Závěrem: Práce plně vyhověla zadání, je samostatná, pečlivá, její autorka se seznámila s rozsáhlým korpusem primární literatury, který vhodně utřídila a zpracovala. K práci se

sekundárními prameny nemám připomínky, diplomantka se opírá o čtyři důležité monografie, které si opatřila sama. Z těchto důvodů ji rozhodně doporučuji k obhajobě. A třebaže nejsem zcela spokojena se stylistickou úrovní práce, zejména v úvodní části, nakonec jsem se rozhodla přiklonit se v navrhované klasifikaci ke známce v ý b o r n ě.

V Praze dne 3. září 2018

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.

Vedoucí práce